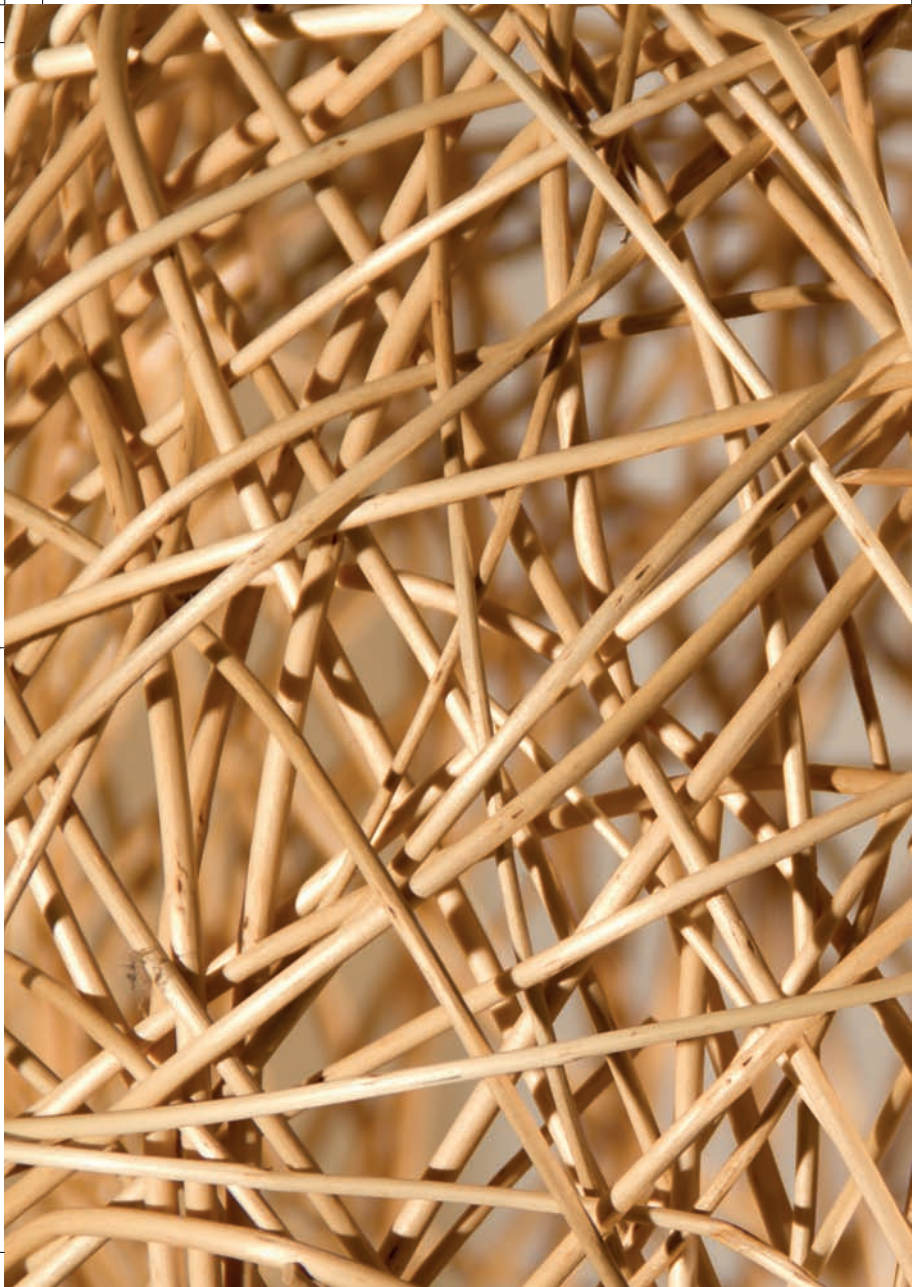

FODERHUSE

Annette Holdensen
Jette Mellgren

Man kender fuglen på fjerne, katten på kløerne,
ræven på rumpen, kæltringen på ansigtet

FODERHUSE

Intentionen med projektet er spiret ud fra et ønske om at gøre op med vore havers stereotype fuglefoderhuse, og skabe en særlig genstand for i det daglige ritual det er at bringe et lille offer til den store natur. ”Kom dog indenfor lille fugl. Vær min gæst, vi har så rigeligt”.

Det er tvivlsomt om vi redder ret mange fugle ved at fodre dem, men vi har en uforklarlig og helt tydelig trang til at omgås med disse vilde vingede væsner, der omgiver vore huse og haver, som følger efter bådene på havet og bønderne på marken, når de pløjer.

Fuglene har været drømmebefordrende og givet stof til mytologiske og religiøse væsener, som Fugl Fønix og englene i de fortællinger, der danner grundlaget for vores kultur så langt tilbage som da Hamurabi herskede på de mesopotamiske sletter mellem Eufkrat og Tigris. Eller da Maria holdt stævnemøde med ærkeenglen Gabriel, og da Leda i en svanes skikkelse blev besøgt af Zeus. Det er drømmebefordrende, når en trækfugleflok ved årstidsskifterne lander på mose eller mark på vej mellem Lapland og Afrika, og får ens vandrefuglehjerte til at banke af lykke. Vi vil gerne gøre disse fortællinger nærværende ved at have fuglene helt tæt på...

Husene er blevet til ud fra flettehåndværk, broderi og malerkunst. Vi har leget og udfordret materialer, former og udtryk og udfordret diverse taglægningstyper og kuppelafrundninger! Vi har udvekslet kundskaber og inspireret hinanden, og her fra er husene vokset med drys fra fjerne himmelstrøg og lokal glæde.

Annette Holdensen og Jette Mellgren

"Som man reder, sådan ligger man"

"Af lidt og lidt bygger fuglen sin rede"

"Krage søger mage"

FUGLEGLÆDER

Hver dag glædes vi over fuglelivet i haven. Vi har to foderhuse, der dagligt bliver lagt solsikkefrø i. I løbet af et øjeblik vimler det med fugle: musvitter, blåmejser, bogfinker og en enkelt dompap er kommet til. Af de større fugle finder også solsorten og nu også stæren vej til maden. Vi har en "albino" – en solsort med hvide platter. Den kommer hver dag og forsyner sig. Vi kan sidde i timevis og betragte deres færden. Vi har dobbelt glæde af solsikkefrøene, da nogle af frøene falder ned på jorden. Senere på sommeren skyder de flotteste solsikker. Endda i så rigt et mål, at jeg kan plukke en buket og sætte ind i stuen.

Vi fodrer ikke kun om vinteren men langt hen på foråret, når fuglene har fået unger. De bor i de mange fuglekasser, vi har i haven. Forældrene skal så ikke flyve så langt for at hente føde til ungerne. De flyver uafbrudt frem og tilbage, det er sjovt at betragte deres omsorg for ungerne, at de bliver fodret, så de hurtigt kan blive store.

Torben og Conni

Hele min barndom - sikkert også før – og lige til sin død som 94-årig, samlede min mormor krummer.

Fra skærebrættet og køkkenbordet børstede hun dem sammen i hånden og lagde dem i en lille skål – en underkop – senere et ½ liters yoghurtbæger – beholderen skiftede, men var altid den samme i årevis ad gangen.

Fra dugen på bordet i stuen blev krummerne også børstet sammen i hånden for at blive båret ud i køkkenet til de andre krummer, som så senere blev båret gennem stuerne og ud på terrassen, hvor de blev lagt i foderhuset – om vinteren dog bare smidt på terrassegulvet.

Her ventede solsort, gråspurve og mejser og en særlig kær rødhals, som ikke altid nåede at få noget, fordi den var sky og først kom, når de andre havde spist færdigt.

Derfor var min mormor også tit irriteret på solsorten, den var så stor og grådig, men det var den, der somme tider kom helt ind i stuen og så sig om efter mad, og det var jo en slags selskab, som hun ikke kunne stå for.

Om vinteren blev fodringen suppleret med købefrø og fedtkugler, men krummerne blev stadig samlet.

De sidste 12 år af sit liv boede min mormor alene, spiste selv som en fugl, brugte ikke store armbevægelser og skar måske en eller to brødkiver om dagen.

Men hun blev ved at trisse frem og tilbage mellem stue og køkken og senere mellem køkken og terrasse med sine krummer.

Kærlig hilsen Helle

NB

Jeg har en moster, som er blevet alene. En dag i telefonen så jeg på foderhuset mens vi snakkede sammen og prøvede at opmuntre hende ved at fortælle om de mange fugle, vi har glæde af hver dag. Hun fortalte mig, at hun var holdt op med at fodre fugle, fordi det gav så meget griseri med fugleklatter og spildte frø, som måske oven i købet kunne finde på at spire uventede steder i haven.

Heldigvis er moster siden begyndt at fodre fugle igen. Fortæller om dem, når vi snakker i telefon, er småirriteret på solsorten, som jager med de mindre fugle, især savner hun rødhalsen som ikke kommer så tit.

"Hver fugl synger med sit næb"

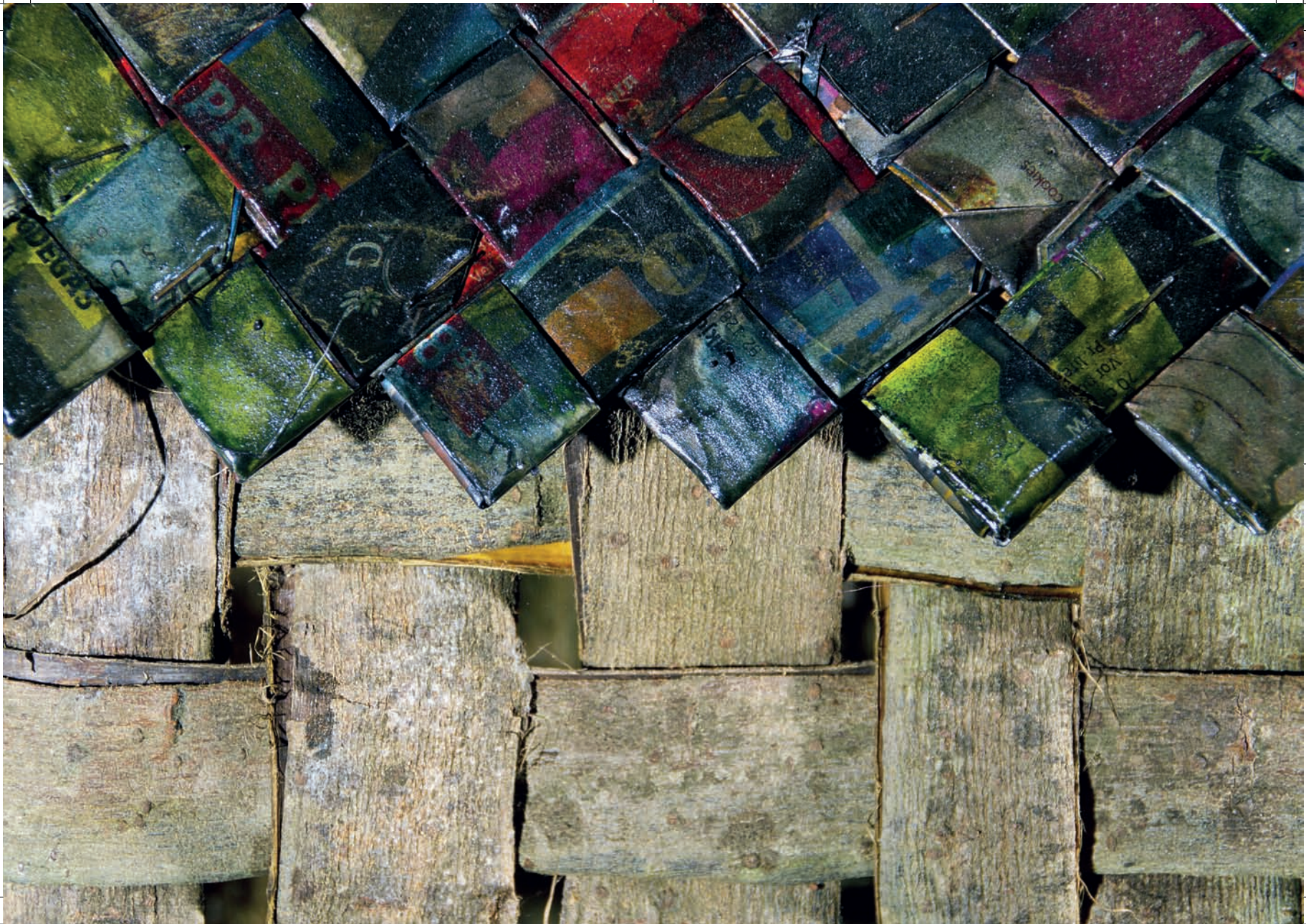

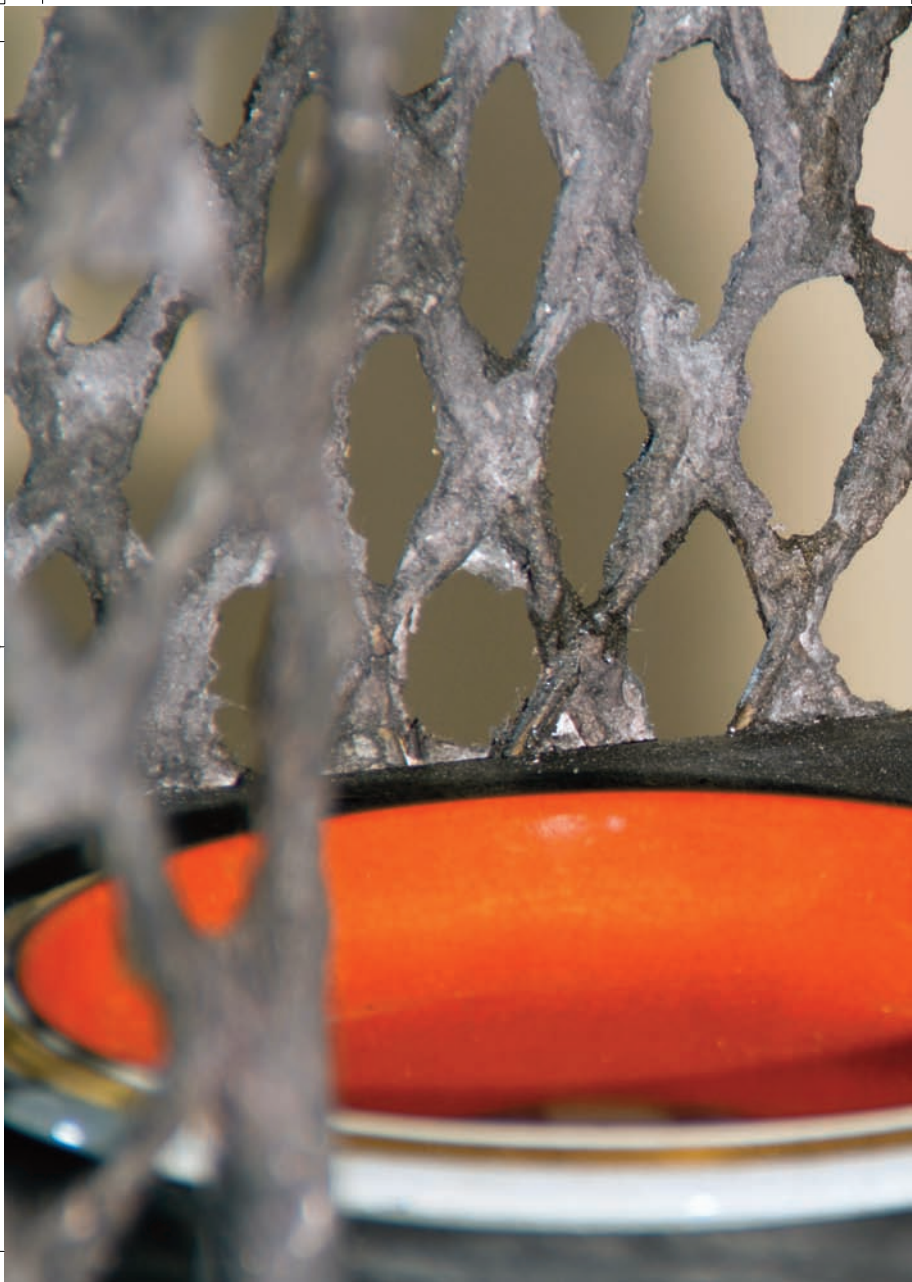
"Ingen fugl flyver for højt, han søger jo føden hernede"

"Fuglene synger, og har hverken korn eller penge"

"Det er en slem fugl som besmitter sin egen rede"

"Det er en god fugl, som forsvarer sin rede"

FODERHUSE

© Annette Holdensen & Jette Mellgren

Grafisk tilrettelæggelse: Mogens Winther

Foto:

Tryk: Clausen Grafisk

DK 2013